

“Сніжним” поїздом —

(Закінчення. Поч. на 1 стор.)

Удосвіта на приміському вокзалі було людно. І це незважаючи на мінливу львівську погоду і вихідний день. У більшості “ранніх пташок” — чималі наплічники, лижі, сноуборди та інший гірськолижний “реманент”. Поруч до каси по квитки вишикувалась чимала черга. Всі чекають на “сніжний поїзд”, який прибуває на першу колію.

— Ми з друзями постійно їздили мукачівською електричкою, але ось уже кілька разів користуюсь експресом Львів—Славське, — розповів лижник-аматор Остап Кулай. — Він набагато зручніший: швидший, не робить зайвих зупинок, і, що головне, у ньому їдуть тільки лижники.

Справді, звичних “дачників” у “сніжному експресі” не побачите. Зазвичай тут активна молодь, а також товариства людей середнього віку і навіть пенсіонерів, для яких спорт та фізична культура — життєва потреба.

Хоча “сніжний” вирушає у напрямку Славська всього на півгодини швидше за звичний, випробуваний роками поїзд Львів—Мукачеве, до пункту призначення він прибуває швидше аж на дві години. Та й ціна квитка теж доволі приваблива — 15,09 грн.

У електропоїзді, який нещодавно повернувся із капремонту, тепло та зручно. Для пасажирів встановили нові м’які сидіння, для гірськолижного знаряддя обладнали полиці та спеціально відведені місця. Вмостившись, пасажири заходилися готуватися до очікуваних спусків. Хто снідав чи читав, хтось перевіряв пошту, клацаючи клавішами ноутбука, дехто завзято “різався” в карти. Та значна частина, розморена теплом у вагоні, куняла, додивляючись ранкові сніги.

За вікнами — щільний туман, за ним ледь проступають крони голих дерев. У багатьох одна думка: “Чи буде сніг?”. Та вже за годину усі зітхнули з полегшенням. За Стриєм, єдиної проміжної зупинки в русі експресу, нарешті з’являється безхмарне небо з силуетами гір і стає

вони хочуть просто відпочити в горах. І це їх об’єднує. У нас, наприклад, ще не траплялися “зайці”, квитки переважна більшість купує в касах. Пасажири поводяться чемно, навіть зразково. Не пам’ятаю, щоб тут влаштували якісь неподобства. Жодних трафунків не було.

Сонце, повітря і сніг

Тільки-но електропоїзд “причалив” до станції Славське, як гірськолижники висипали на перон, шукаючи транспорт. Адже просто на обрії височіла біла шапка Тростяну — кінцевий пункт подорожі. Проте, як дістатись до гори, ніхто не роздумував. Адже на гірськолижників вже чекали кілька десятків стареньких автомобілів УАЗ — єдиний транспорт, який впевнено почуватиметься на засніжених гірських стежках. Слід зауважити, що кілька кілометрів на “бобику”, до підніжжя

гори, коштують дорожче, ніж квиток зі Львова залізницею — послуги гірських таксівок починаються від 20 гривень. Для особливо вибагливих місцеві мешканці вигадали оригінальну розвагу — до витягу везуть фірою із упряженими кінями. А ціна послуги у кілька разів вища, ніж автотранспортом.

За кілька хвилин гірськолижний табір, що прибув експресом, за допомогою УАЗиків перебазувався до канатно-крісельного витягу. Там усі по черзі вмошуються на кріселка, аби через 25 хвилин (саме стільки триває підйом) опинитись над “усім світом” — на вершині Тростяна — окраси Славщини.

Після спокійної медитації, у яку поринаєш під час підйому витягом, верх Тростяна стає схожим на фестивалне містечко. Трасами з’їжджають лижники та сноубордисти, а на самій вершині їх чекають десятки торгових “точок” — із лижами на прокат, шашликами та гарячим глінтвейном. При бажанні, можна сфотографуватися із кінями, прикрашеними по-карпатськи, чи з’їхати на санках зі спеціального пологого схилу, улюбленого місця розваг дітлахів.

Вже сонечко почало заходити, втомлені гірськолижники, аби не опинитись у темряві долини, почали рух до низу, до Славська. Там на пероні їх уже чекав “сніжний”. Мандрівка додому почалася о 17:40 і тривала 2,5 години.

Виснажені спусками та віражами туристи були небагатослівні. Та на їхніх обличчях читалося задоволення від подорожі.

Погода вносить свої корективи

На маківці гори Тростяна місцеві торгівці, перемовляючись між

собою, зауважували дуже багато “новачків”. Немала заслуга в цьому і “Сніжного експресу”. Та все ж ситуація могла бути набагато кращою, якби через примхи погоди графік руху експреса не переривався.

Попри незаперечні переваги потяга, користується ним далеко не кожен. Клієнтами є здебільшого ті, хто регулярно навідується у гори, тож вони “в курсі” всіх змін у розкладі. До речі, саме вони й залучають “новачків” до мандрівок порадами та рекомендаціями. Однак навіть бувалі гірськолижники не можуть вплинути на зміни, які влаштовує погода.

Торік через теплу погоду і відсутність снігу експрес довелося узагалі відмінити. Цьогоріч тількино інформація про маршрут вийшла на широкий загал і її опублікували друковані видання, як погода знову вдалася до примх.

— Ще кілька років тому в нас було до 800 пасажирів. Як на перон повиходять — не проштовхнутися, — згадує машиніст електропоїзда Богдан Хомин. — Тепер в середньому возимодесь із півтори сотні осіб. Теж немала кількість, але для електропоїзда із восьми вагонів це небагато. Хотілось би, щоб про експрес

